

Дело C-135/05

Комисия на Европейските общности срещу Италианска република

„Неизпълнение на задължения от държава-членка — Управление на отпадъците — Директиви 75/442/ЕИО, 91/689/ЕИО и 1999/31/ЕО“

Решение на Съда (трети състав) от 26 април 2007 г. I - 3478

Резюме на решението

1. *Иск за неизпълнение — Доказателство за неизпълнението — Доказателствена тежест върху Комисията (член 226 ЕО)*

2. *Държави-членки — Задължения — Надзорна функция, възложена на Комисията — Задължение на държавите-членки*
(членове 10 ЕО, 211 ЕО и 226 ЕО; Директива 75/442 на Съвета, изменена с Директива 91/156, Директива 91/689 на Съвета и Директива 1999/31 на Съвета)
3. *Иск за неизпълнение — Преценка на основателността от Съда — Положение, което следва да бъде взето предвид — Положение към момента на изтичане на срока, определен в мотивираното становище*
(член 226 ЕО)
4. *Околна среда — Обезвреждане на отпадъци — Директива 75/442 — Член 4*
(член 4 от Директива 75/442 на Съвета, изменена с Директива 91/156)

1. В рамките на производство за установяване на неизпълнение на задължения, образувано по член 226 ЕО, задължение на Комисията е да докаже наличието на твърдяното неизпълнение. Именно тя трябва да представи на Съда необходимите доказателства, въз основа на които последният да провери дали е налице неизпълнение на задължения, без да може да се основава на някаква презумпция. Когато обаче Комисията е представила достатъчно доказателства, от които са видни определени факти на територията на ответната държава-членка и чрез които може да се установи, че властите на дадена държава-членка са възприели трайна и продължителна практика, която е в противоречие с разпоредбите на дадена директива, държавата-членка е длъжна да оспори подробно и по същество така предоставената информация и произтичащите от нея последици.
2. Съгласно член 10 ЕО държавите-членки са длъжни да подпомагат Комисията при изпълнението на нейните задачи, които съгласно член 211 ЕО се състоят по-специално в това да гарантира, че разпоредбите на Договора за ЕО и мерките, приети от институциите в съответствие с него, се прилагат. В областта на проверката на правилното практическо прилагане на националните разпоредби, които имат за цел да гарантират ефективно изпълнение на директивите, включително приетите в областта на околната среда, Комисията, която не разполага със собствени правомощия за разследване, зависи в голяма степен от сведенията, предоставени от евентуалните жалбоподатели, от частни или публични образувания, действащи на територията на засегнатата държава-членка, както и от самата държава-членка. При такива обстоятелства националните власти следва първи да извършат необходимите проверки на място в дух на

(вж. точки 26, 30 и 32)

лоялно сътрудничество съгласно задължението на всяка държава-членка да подпомага Комисията при изпълнението на нейната обща задача.

(вж. точки 27—28 и 31)

3. Неизпълнението на задълженията от държава-членка трябва да се преценява с оглед на положението ѝ към момента на изтичането на срока, даден в мотивираното становище, а последващите промени не се вземат предвид от Съда, дори ако представляват правилно прилагане на общностната правна норма, предмет на споменатия иск за установяване на неизпълнение на задължения.

(вж. точка 36)

4. Въпреки че член 4 от Директива 75/442, изменена с Директива 91/156,

не уточнява конкретното съдържание на мерките, които трябва да бъдат взети от държавите-членки, за да гарантират, че отпадъците се оползотворяват или обезвреждат, без да се застрашава човешкото здраве и без да се използват процеси или методи, които биха могли да навредят на околната среда, тази разпоредба все пак обвързва държавите-членки относно целта, която следва да бъде постигната, като им оставя свобода на преценката при определяне на необходимостта от такива мерки.

Следователно по принцип не е възможно от несъответствието на дадено фактическо положение с целите, поставени в член 4 от горепосочената директива, пряко да се направи изводът, че съответната държава-членка непременно не е изпълнила наложените ѝ от тази разпоредба задължения. Трайността обаче на такова фактическо положение, по-специално когато то води до значително увреждане на околната среда за продължителен период от време без намеса на компетентните органи, може да бъде указание, че държавите-членки са превишили свободата на преценката, предоставена им от тази разпоредба.

(вж. точка 37)